

(Kort bemærkning).

Jens Hald Madsen (V):

Jamen jeg er da fuldstændig enig med boligministeren i, at det her ikke er et spørgsmål om beløb. Det er jo lige som i det forrige lovforslag ikke særlig høje beløb. Det er et spørgsmål om principper og et spørgsmål om udgangspunkt, nemlig om man vil have, at man tager både ejere og lejere med.

Og jeg kunne da sagtens komme med nogle forslag fra Venstres side om, hvordan man kunne lave en fællesbesparelse. Jeg synes da godt, man kunne diskutere, hvorvidt det, som man kalder de grønne afgifter, vand, kloak, renovation osv., skal indgå i en støtteberettiget husleje. Jamen så vil man da også have et udgangspunkt, hvor man rammer alle sammen, hvis man skal ramme.

Det, jeg har anklaget, og grunden til, at jeg hæver min fane, er: Hvorfor tager man udgangspunkt i at splitte det ad ved at gøre forskel på ejer og lejer?

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Jeg mener, at det er Halfdan Rasmussen, der i et digt er inde på, at der kommer aldrig noget godt ud af at parre en elefant med en øgle. Jeg vil godt erindre boligministeren om at lægge sig på sinde, når der fremover kommer lovforslag, at det er en underlig situation at skulle behandle noget, som er artsfremmed i forhold til hinanden.

For mig at se bliver konsekvensen, hvis boligministeren ikke vil bekræfte, at der sker en opdeling, at der, så vidt jeg kan se på ordførerindlæggene, er enighed blandt finanslovsparterne om den første del, forringelserne. Det er aftalt mellem De Konservative og regeringen. Det er der altså et flertal for. SF støtter det ikke, men på trods af det er der et flertal.

Så er der delen om de bosniske flygtninge. Det er der også et flertal for.

Så er der den del, hvor vi tager fat på boligspeculationen. Jeg kan ikke forestille mig, at Venstre og De Konservative med deres holdning til boligspekulanter, som efter deres mening jo skal have alting, vil være med til at støtte et forslag, der begrænser boligspekulationen. Og det vil sige, hvis fru Lissa Mathiasen vil det, som fru Lissa Mathiasen sagde i sit indlæg, nemlig have den sidste tredjedel af forslagene igennem, så er forudsætningen, at boligministeren lytter og er villig til at dele lovforslaget op,

så vi til sin tid kan komme til at stemme om det, der er sagens realitet.

Jeg skal så sige om bemærkningen, »at meget få bliver ramt«, som var en af boligministerens centrale argumenter for at holde fast ved lovforslaget om bagatelgrænsen, at det er da ikke et stærkt politisk argument. Når nu de, der bliver ramt, henvender sig, så må vi sige: Jamen I skal ikke være så kede af det. Det er ikke så slemt, for der er måske kun 5.000, der bliver ramt. Tænk, hvis det var 50.000, der bliver ramt. Det er da ligegyldigt for den enkelte, der bliver ramt.

Det, man må forholde sig til i en politisk debat, er, om det er retfærdigt, at loven rammer på den måde, den gør. Jeg vil godt sige for SF's vedkommende, at jeg synes, det er bemærkelsesværdigt, at Socialdemokratiet har lavet et finanslovsforlig, hvor man strammer på boligstøtten, der rammer de allersvageste stillede, og så belønner man husejerne uden smålig skelen til indkomstforhold.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Ministeren henviste til en ledende artikel i Boligselskabernes Landsforenings blad, og i den forbindelse vil jeg oplyse, at formanden for Boligselskabernes Landsforening, Jesper Nygård, i en artikel i Politiken den 26. august, da disse her forslag fremkom, sagde om en såkaldt bagatelgrænse på 1.900 kr.:

»Det kan betyde meget for en ung i en ungdomsbolig med et presset budget.«

Det var BL's holdning på det tidspunkt, og det går jeg ud fra at det stadig væk er. Men jeg tror, at det, der ligger i de udtalelser, som er fremkommet, og som ministeren refererer til, er en lettelse over, at en del af de boligsikringsnedsættelser, som regeringen påtænkte, og som også er omtalt i den pågældende artikel, og som ville være gået ud over børnefamilierne, undervejs i finanslovsforhandlingerne blev opgivet. Og det kan jeg da kun – ligesom Boligselskabernes Landsforening – være glad for at de blev.

Hvorvidt det skyldes ministerens personlige indsats i regeringen eller ej, skal jeg ikke kunne udtale mig om, men man kan da ikke udelukke det. Man kan da i hvert fald på det punkt dele glæden over, at det blev mindre, end vi havde frygtet. Men det kan jo så ikke hindre, at vi stadig væk må opretholde kritikken af den sidste del, som er tilbage.